

[Niels Helveg Petersen]

lingsreform, og det synspunkt er der ikke ændret ved under behandlingen af forslagene. Vedtagelsen af de forslag, der her er til behandling, i den form, de nu foreligger, overflødiggør på ingen måde de fortsatte bestræbelser for at skabe en egentlig obligatorisk decentral overskudsdelingsordning. Den vil Det Radikale Venstre fortsat arbejde for at udnytte de politiske muligheder for, når de måtte opstå.

Men fra starten har vi sagt, at der var to forslag i bunken, som interesserede os, nemlig selvsagt forslaget om at nedsætte grænsen fra 50 til 35 for de virksomheder, hvor medarbejderne kan kræve repræsentation i bestyrelserne. Den hidtidige ordning med medarbejderrepræsentation har fungeret godt. Den kan selvfølgelig have sine svagheder – det er erkendt – men det har været et klart fremskridt både for medarbejdernes information om, hvad der foregår i virksomheden, og for virksomhedernes mulighed for at sikre sig medarbejdernes råd i rette tid forud for beslutningerne. Det er godt at udvide grænsen for antallet af virksomheder, der er omfattet af ordningen, og vi medvirker med stor glæde til, at grænsen nedsættes fra 50 til 35 medarbejdere.

Det andet forslag, vi fra starten ytrede vores sympati for, var forslaget om, at medarbejderne kunne modtage medarbejderaktier for et beløb på 6.000 kr. på et år, under forudsætning af at der var tale om en binding i 7 år. Jeg har set, at nogle har sagt, dette var en bonusordning. Jeg kan forstå mange betegnelser, men ikke en »bonusordning«. Bonusordning plejer jo i almindelig sprogbrug at være en kontant erkendtlighed her og nu for veludført arbejde ved årets slutning, i forbindelse med en akkord el.lign. Bonus har jeg aldrig før hørt om udløses med syv års ventetid og til en usikker værdi. Bonusordning mener jeg under ingen omstændigheder man kan betegne dette her som.

Der er teknisk tale om, at man hæver en grænse på 200 kr., som har stået fast siden slutningen af 1950'erne, til de 6.000 kr. En almindelig pristalsregulering ville næppe have givet et så stort beløb, men i princippet er der altså tale om, at man hæver en gammel grænse, som i øvrigt tidligere er foreslået gennemført i overensstemmelse med Det Radikale Venstre.

Det, der er karakteristisk for værdien af dette her for den enkelte medarbejder, er, at det afhænger helt og aldeles af udviklingen i virksomheden i de syv år. Går det godt i virksomheden, stiger selskabets værdi, stiger kursen, og så er pengene mere værd efter syv års forløb, når der tidligst kan realiseres. Men der kan også sagtens ske det, at virksomheden mister i værdi eller går konkurs. I så fald er medarbejderaktierne jo intet værd eller i hvert fald mindre værd end på udstedelsestidspunktet. Værdien af aktierne afhænger således aldeles af, hvorledes det går virksomheden i den mellemliggende periode.

Derfor er det selvfølgelig også umuligt på grundlag af dette forslag at begynde at regne sig frem til nogen form for kompensation over for andre grupper. Dels ved vi ikke, hvor store grupper der bliver omfattet af dette her, dels kender vi ikke noget til den faktiske værdi af denne ordning for medarbejderne, fordi det aldeles afhænger af udviklingen i virksomhedernes økonomi, deres indre værdi, eller hvad man skal kalde det.

Det er blevet indvendt over for forslaget, at det skulle være en skattefidus. Ja, jeg vil medgive, der er tale om en tilskyndelse for medarbejderne til denne ordning, det er klart, for det er ikke beskattet, i det øjeblik medarbejderne får overdraget 6.000 kr. i medarbejderaktier, men det er jo ikke noget, der er ukendt, som jeg skal vende tilbage til.

Men det, jeg synes man skal være opmærksom på, er, at den værditilvækst, der er på aktien – hvis der er nogen – i løbet af de syv år, ingen skattefidus er; det følger jo ganske de almindelige regler. Der er tale om, at medarbejderen her får en andel i værditilvæksten i virksomheden, som ejeren ellers ville have fået. Det er jo ikke en skattefidus, for det følger de almindelige regler om, at aktieavancer er skattefrie, når man har besiddet aktierne i mindst tre år. Man kan da diskutere, om det er en rigtig regel – den er jo indført af en tidligere regering – men den har vi nu engang, og det mener jeg ikke man kan betegne som en skattefidus. At medarbejderne får en værditilvækst i stedet for de nuværende ejere, synes jeg ikke man kan betegne som en skattefidus.

Det er alene sådan, at der er en tilskyndelse for medarbejderen til at modtage disse aktier – det er erkendt – men Socialdemokratiet og SF har jo i anden sammenhæng ikke